

... Chuyện học trò:

ĐẦU NĂM, NÓI THIẾT

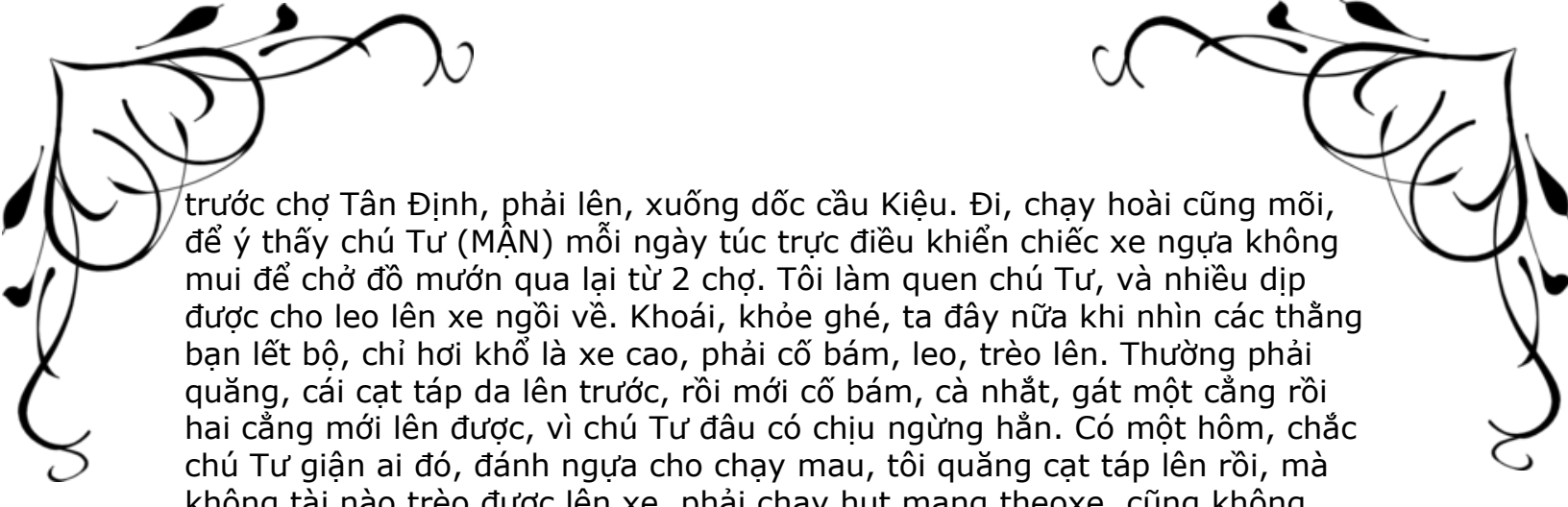
..... “Long Xuyên đi dễ, khó về” bởi nhiều lý do. Riêng tôi, ham thích màu “đỏ” (nghe đúng, không sai đâu). Thân làm rể, phải phụ lo vài việc cho Picnic 2007 của Hội, xong rồi xố viết gì cho Báo Xuân 2008 đây. Văn thì không hay, làm sao viết chuyện? Thương nhớ quê hương, đồng bào bên quê nhà, viết bài có chút “thời sự, chánh trị”, chắc chắn bị “rào cản” điều lệ, nội qui cấm! Nghĩ sâu tầm chuyện vui cười, không khéo bị cho là cướp nhật! Thôi, nghĩ lại viết chuyện “thiết” về mình, không giống ai, để mong được chọn đăng lấy điểm. Hi, hi... Dại gì, kể chuyện thiết gần đây..., kể chuyện hồi thật nhỏ vậy, lúc ở Bà Chiểu, Phú Nhuận, Tân Định (Sài Gòn). Toàn chuyện “phá”, may không xảy ra tại Long Xuyên, nên ít ai biết. Có chủ đích viết, kể lại vào dịp đầu năm, Xuân về, Tết đến để được “hỷ xả”. Thật vậy, tôi đã chừa rồi, tu sửa rồi, ... mãi kính mong luôn được Cô, Bác, bạn bè xưa cũ thương tưởng, tha thứ.

... Chuyện lúc 5 tuổi: Con nhỏ “Đẹt” vì quá đèo, tôi không nhớ tên thiết, con Ông, Bà Thông (Phán) ở cùng xóm với tôi thuộc dãy phố 60 căn Phước Mỹ ở Bà Chiểu: Mỗi sáng, tôi chạy lẹ từ đầu phố đến giữa phố “rước” con nhỏ để cùng đi học lớp “bét”, lớp “chót” (vở lòng) tại trường tư Hàng Thị, cách nhà khoảng 600 thước. Hàng ngày, con nhỏ được Bà Thông cho nó 3 xu, còn tôi chỉ được Mẹ cho có 2 xu. Tới trường, tôi tự bắt buộc mua ngay 1 cục kẹo ú, giá 1 xu, luôn dấu trong bàn học để thỉnh thoảng lấy ra liếm một chút. Luôn thèm quá, mà chỉ còn 1 xu, làm sao mua được cái bánh tiêu. Con nhỏ thì thường dùng 2 xu để mua cái bánh tiêu, chỉ 1 xu, thấy mà ham. Tôi xin thì nó không cho, thường mượn được thì không bao giờ trả. Tiếp mượn, nó không cho nữa, nghĩ cách bèn nắm tay lôi nó qua đường dùm, dù nó không chịu, sau đó đòi nó trả ơn 1 xu. Thế là đủ 2 xu mua bánh tiêu. Đó là cách hay, nên phải chạy lại rước nó là vậy, để mỗi ngày tôi có 3 xu và nó chỉ còn lại 2 xu. Vui, ... mà còn thêm dịp được “nắm” tay nó nữa. Từ lúc được nó cho 1 xu, tôi thấy nó bớt đèo và đẹp hơn.

Má tôi thường mượn từ Bà Thông chiếc lược “dây” để chải, bắt chí. Một hôm, cố đợi Mẹ xài xong, tôi tình nguyện ch5y đi trả, để được gặp mặt con nhỏ. Tôi cầm lược, cà kéo vào vách tường phía sau các nhà trong dãy phố, đến lúc đưa cho Bà Thông, thì hỏi oi ! Cả hai nẹp của lược và các răng lược đều rả bèn ra.

Thêm một lần “phá hoại”, Má tôi phải cố tìm mua trả lại, ... tôi phải tiếp tục dụ can nhỏ “Đẹt” này, để bù lại vậy.

... Chuyện lúc 6 tuổi: Gia đình tôi đến ở hẻm Ông Tiên, trước chợ Phú Nhuận. Hằng ngày phải vượt qua 1 cây số để xuống tận trường Tiểu học Đỗ Chiểu,

trước chợ Tân Định, phải lên, xuống dốc cầu Kiệu. Đi, chạy hoài cũng mỗi, để ý thấy chú Tư (MẶN) mỗi ngày túc trực điều khiển chiếc xe ngựa không mui để chở đồ mướn qua lại từ 2 chợ. Tôi làm quen chú Tư, và nhiều dịp được cho leo lên xe ngồi về. Khoái, khỏe ghé, ta đây nữa khi nhìn các thằng bạn lết bộ, chỉ hơi khổ là xe cao, phải cố bám, leo, trèo lên. Thường phải quăng, cái cạt tấp da lên trước, rồi mới cố bám, cà nhắt, gát một căng rồi hai căng mới lên được, vì chú Tư đâu có chịu ngừng hẳn. Có một hôm, chắc chú Tư giận ai đó, đánh ngựa cho chạy mau, tôi quăng cạt tấp lên rồi, mà không tài nào trèo được lên xe, phải chạy hụt mạng theo xe, cũng không xong. May lấy lại được lại cái cạt tấp khi xe chú tư ngưng ở chợ Phú Nhuận. Hú hồn !

Phần xe đi học thì xong, còn phần tiền ăn hàng ngày thì sao? Tôi nghĩ, chế ra một cách chơi: "Xí, cầm đồ ăn một tay". Thường rình, bắt bí các thằng bạn "tay mò", mỗi khi vừa mua đồ ăn chỉ thò một tay lấy hang, luật chơi phải luôn luôn có hai tay cầm lấy đồ một lúc mới được, hay một tay đã có dính trước chút đồ ăn đó. Thế là, tôi có hoài hoài nào kẹo, nào cà rem cây, nào xôi,... Ngĩ tội lỗi thiệt, nhứt là khi mình hờ hững vui, mà tụi nó buồn, mếu, ... cũng đó vì nhiều lúc, thấy thương, nên cho lại tụi nó một ít...

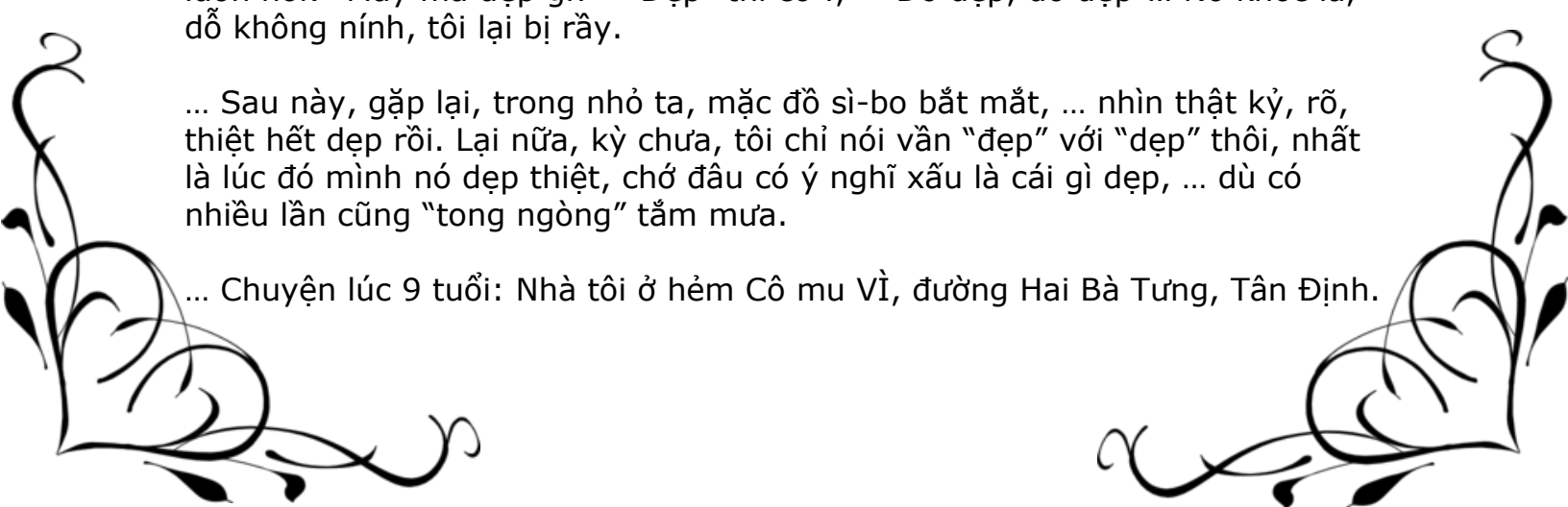
... Chuyện lúc 7 tuổi: Trong xóm, tôi có nhiều bạn. Tôi ủa chọc, ghét con nhỏ Lan nhứt, vì nó ... "xí", "vì" tôi. Tôi nói: "Đồ con nhỏ xí xọn, xanh xẹ..." Nó càng xì và xí thêm. Vậy hả! từ nay, tao không kêu mày là xanh xẹ, xí xọn ... mà sẽ gọi mày là con nhỏ "xí, xì, ... xẹ". Con nhỏ khóc ròng, chạy mét lung tung. Tôi bị rầy, nên càng ghét nó.

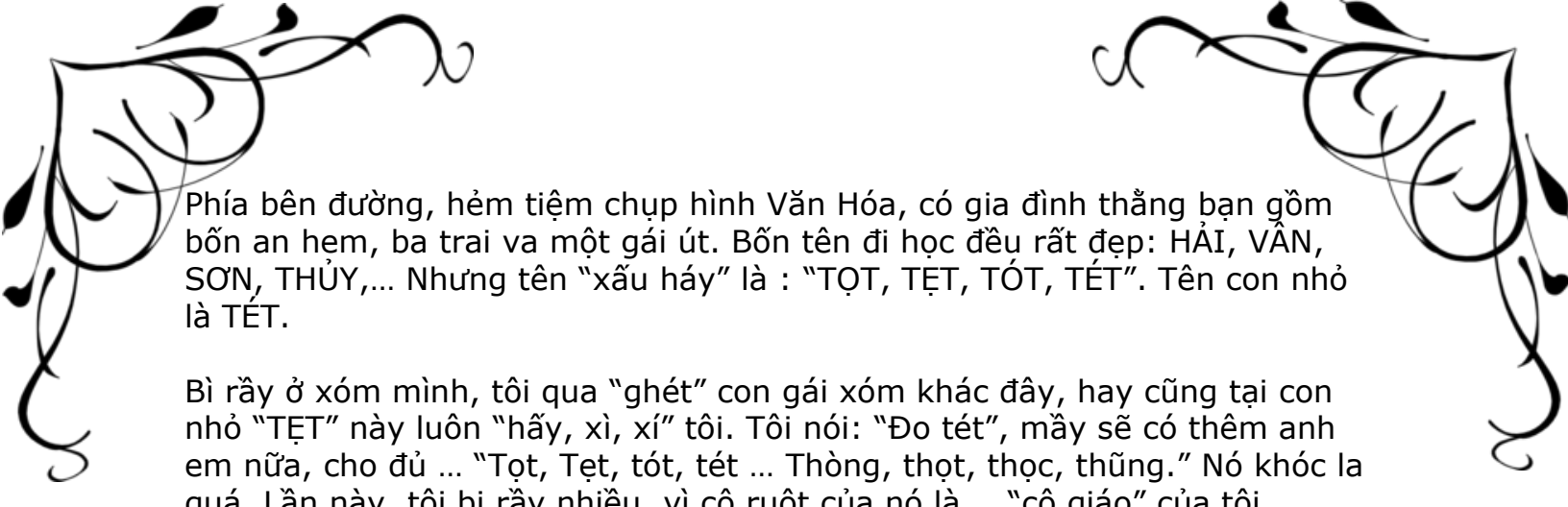
Mãi sau này, 12 năm mới gặp lại, tôi cười mơn, khi thấy con nhỏ đẹp ra. Tôi bạo dạn, kêu lại ... "À, cô Xí, Xì, Xẹ" ... Nhỏ ta cười tươi nói: "À nha, giờ tui hết xẹ rồi", dạn dĩ ưỡn ngực ra, nói thêm với tôi... "Nhìn xem đây". Hết sức! Ôi ! Oan cho tôi. Tôi đâu có nghĩ bậy như vậy, tại nó luôn bị mẹ rầy: "Đồ kén ăn, xẹ lép như cốm dẹp", ... cũng vì nó ưa ăn cốm dẹp.

... Chuyện lúc 8 tuổi: Tôi kỳ thiệt, luôn ưa chọc, ghét con gái. Rỏ rang, trong 8 đứa con gái trong xóm, VÂN là đứa đẹp nhất. Chắc vì biết mình đẹp, được mọi người khen, nên nó luôn làm tang, ta đây. Nó luôn "ấy" tôi. Tôi giận, luôn nói: "Mày mà đẹp gì? - "Đẹp" thì có !, - "Đồ đẹp, đồ đẹp"... Nó khóc la, đổ không nính, tôi lại bị rầy.

... Sau này, gặp lại, trong nhỏ ta, mặc đồ si-bo bắt mắt, ... nhìn thật kỳ, rõ, thiệt hết đẹp rồi. Lại nữa, kỳ chưa, tôi chỉ nói vắn "đẹp" với "đẹp" thôi, nhất là lúc đó mình nó đẹp thiệt, chớ đâu có ý nghĩ xấu là cái gì đẹp, ... dù có nhiều lần cũng "tong ngồng" tắm mưa.

... Chuyện lúc 9 tuổi: Nhà tôi ở hẻm Cô mu VÌ, đường Hai Bà Trưng, Tân Định.

Phía bên đường, hẻm tiệm chụp hình Văn Hóa, có gia đình thẳng bạn gồm bốn anh em, ba trai và một gái út. Bốn tên đi học đều rất đẹp: HẢI, VĂN, SƠN, THỦY,... Nhưng tên "xấu háy" là : "TỌT, TỆT, TỐT, TẾT". Tên con nhỏ là TẾT.

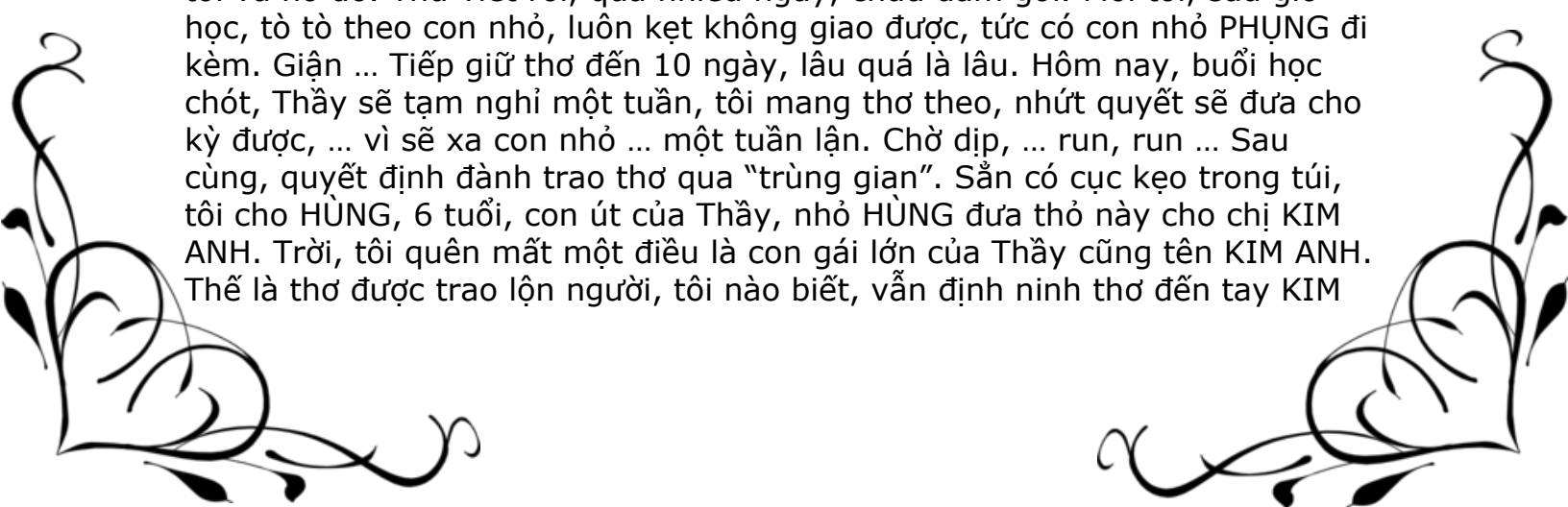
Bỉ rầy ở xóm mình, tôi qua "ghét" con gái xóm khác đây, hay cũng tại con nhỏ "TỆT" này luôn "hầy, xì, xí" tôi. Tôi nói: "Đeo tết", mấy sẽ có thêm anh em nữa, cho đủ ... "Tọt, Tẹt, tốt, tết ... Thông, thọt, thọc, thũng." Nó khóc la quá. Lần này, tôi bị rầy nhiều, vì cô ruột của nó là ... "cô giáo" của tôi.

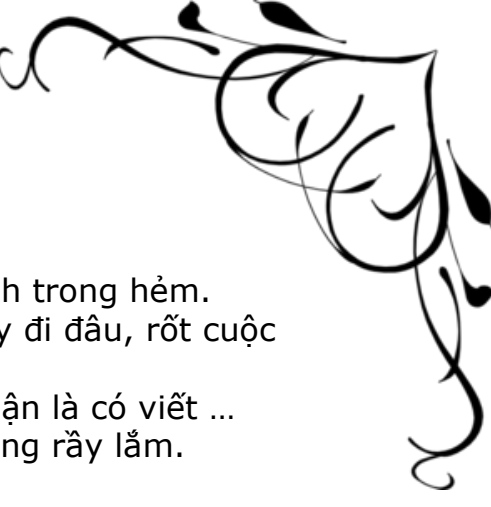
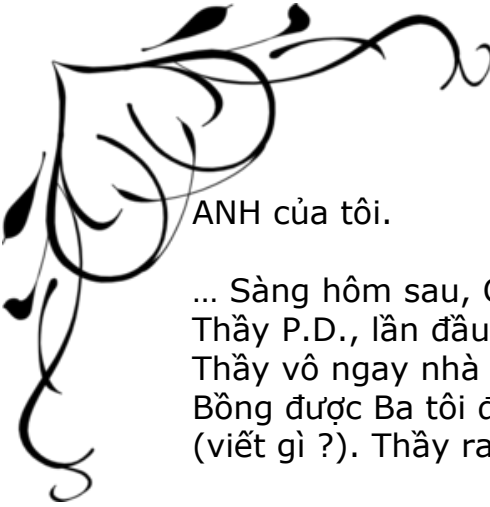
Tôi có lỗi thiệt, nhưng cũng tại con nhỏ "tét" này luôn tè rẹt, hay ủa mét.

Lâu lắm rồi, không còn gặp lại, để xem con nhỏ có bị ... "tét" không?

... Chuyện lúc 10 tuổi: - Chiều, chiều, đi lần xuống nhà thờ Tân Định, qua đường Đinh Công Tráng, đến nhà Thầy P.D. Thầy dạy Quốc Văn tại trường Tân Thịnh, nhưng dạy tư Pháp Văn ở nhà. Ý mình là "đẹp" trai vì hơi lai (?) lai "giỏi" tiếng Tây nhất lớp (?), nên giành ngôi ngay bàn đầu, sát bảng đen. Nhà Thầy chật, chỉ kê có 3 bàn dọc, ngồi được 9 đứa. Tánh lại ghét con gái nữa rồi. Mỗi ngày, lần lượt, mỗi đứa bị kêu lên bảng. Khoảng cách bàn đầu và bảng không xa. Tụi con gái ưa dựa bụng bàn tôi. Đợi Thầy không thấy, tôi thường lắc bàn tới cho bụng "đít" tụi nó. Ác hơn, tôi chĩa ngòi viết "lá tre" nhọn quắt mí ra khỏi mặt bàn, khiến tụi nó bị đâm ... Bị Thầy rầy, tôi nói ... "Con vô tình ... Xin lỗi". Thầy tha. À ha, tôi thọt ngoán tay vào bình mực tím, tha vào cạnh bàn, tụi nó bị lấm mực. Không sao, vì quần đen, không thấy. Rồi ăn quen, làm tiếp, tụi nó khóc to lên vì mặc quần trắng, thấy rõ bị dính mực của tôi. Thế là bị la rầy quá xá.

Lạ, sao tôi lại không ghét con nhỏ KIM ANH ? Tôi không phá nó. Kỳ, kỳ ... tôi thích nó. Mỗi lần nó lên bảng bị "bí", ... đợi Thầy vào nhà trong, là tôi nhắc giúp nó liền. Hình như nó biết ơn tôi. Tôi vui. Rồi, viết thư cho nó (-cái gì cũng nổi, mà sao tôi quên phát đã viết gì trên thư "tình... cảm" đầu tiên này, chỉ còn nhớ có xin lỗi, nhận lỗi với nó, dù nhớ rõ có làm gì với nó đâu, đặc biệt lá thư màu xanh "hy vọng", bao thư thì đánh màu trắng, không được hưởng, đã vẽ gò rất nhiều chữ K, chữ A dính lại, đủ màu, 2 chữ đầu của tên tôi và nó đó. Thư viết rồi, qua nhiều ngày, chưa dám gởi. Mỗi tối, sau giờ học, tò tò theo con nhỏ, luôn kẹt không giao được, tức có con nhỏ PHỤNG đi kèm. Giận ... Tiếp giữ thư đến 10 ngày, lâu quá là lâu. Hôm nay, buổi học chót, Thầy sẽ tạm nghỉ một tuần, tôi mang thư theo, nhứt quyết sẽ đưa cho kỳ được, ... vì sẽ xa con nhỏ ... một tuần lận. Chờ dịp, ... run, run ... Sau cùng, quyết định đành trao thư qua "trùng gian". Sẵn có cục kẹo trong túi, tôi cho HÙNG, 6 tuổi, con út của Thầy, nhỏ HÙNG đưa thư này cho chị KIM ANH. Trời, tôi quên mất một điều là con gái lớn của Thầy cũng tên KIM ANH. Thế là thư được trao lộn người, tôi nào biết, vẫn định nhin thư đến tay KIM

ANH của tôi.

... Sáng hôm sau, Chủ Nhật, trong lúc cùng các bạn đá banh trong hẻm.
Thầy P.D., lần đầu tiên vào ngay hẻm tôi, ... nhìn xem Thầy đi đâu, rồi cuộc
Thầy vô ngay nhà tôi. Làm gì...?
Bỗng được Ba tôi đưa ra ... cái thơ của tôi. Tôi run, sợ ... nhận là có viết ...
(viết gì ?). Thầy ra về, ghé vỗ đầu tôi. Ba, Má tôi cũng không rầy lắm.

Rồi, đi học lại, bèn lên ngó Thấy. Thầy không rầy, ... chắc ... tại tôi học giỏi
nhất lớp, hay vì ... tôi là đứa học trò đóng tiền học sớm nhất, mỗi thất vào
ngày 1 tây ???
Thầy ơi, muôn thuở, con luôn nhớ ơn Thầy.
KIM ANH ơi, bây giờ em ở đâu?

... Còn nhiều chuyện lắm, càng lớn càng ly kỳ, ... nhưng vui là không ai ghét
tôi, người lớn thì vẫn khen khen, mấy con nhỏ hình như cũng không giận tôi
lâu lâu.
Năm tới, Hội có ra Đặc san nữa, sẽ viết tiếp, ... lần đầu, dài quá, choán chỗ,
sợ bị bắt, không được chọn đăng ..., chắc buồn lắm.

Mắt mèo.

